

New York Timesi bestsellerite autor

LINDA GOODNIGHT

VIHMA-
VARBLANE

Honey Ridge'i romaan

Linda Goodnight
The Rain Sparrow
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Linda Goodnight
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02323617
ISBN 978-9949-82-049-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Travis Goodnighti mälestuseks ja tänutäheks meile antud ühise aja eest. Ehkki su elu oli liigagi lühike, avaldasid sa suurt mõju teiste inimeste, iseäranis pereliikmete elule. Igatseme sinu pulbitsevat isiksust, tarkust, arukust, rõkkavat naeru ja suurt südant. Armastame sind alati ja igavesti.

1

*„Olen väsinud, boss... väsinud üksinda teel olemisest nagu
varblane vihmasajus.“*
– „ROHELINE MIIL“

Tennessee, Honey Ridge, tänapäev

BRODY vihkas reedeid. Ta teadis, mis juhtub, kui ta koju läheb. Seega ta ei läinudki sinna. Ta passis raamatukogus kuni selle sulgemiseni ja lonkis siis oma tavapärasesse kohta Magnoolia oja äärde, soovides, et tal oleks raha hamburgeri ostmiseks. Jalutuskäik oli korralik, mõni kilomeeter linnast välja, mööda õdede Griffinite virsikuaiast ja ligi sajameetrise läbimõõduga umbrohupuhmast, kuid üheteistkümnendaastasena oli ta selleks valmis. Ta oleks võinud terve tee joosta ja ikkagi mitte hingeldada.

Kui ümbrus mattus õhe ja tintmusta taevasse kogunesid pilved, kaalus ta veel kord kojuminekut. Ta oli näljane, ent söök ei motiveerinud teda piisavalt. Ta ei kartnud pimedust ega ihuüksi maal viibimist. Kodu oli märksa hirmuäratavam paik.

Ta lesis jahedal maapinnal, käed kukla all, ja kuulas rahulikke ööhääli – ritsikate saagimist, mis muutus aeg-ajalt nii valjuks, et tal tekkis tunne, justkui olnuks ritsikad tema sees, ning kaldalt vettehüppeid sooritavate härgkonnade plärtsatusi.

Eemal kärgatas pikne. See oli arvatavasti kaugel mägede kohal. Ta ei muretsenud sellepärast. Tal polnud väikese vihmasabina vastu midagi. Vajaduse korral võis ta joosta võõrastemajast mööda maha jäetud viljaveskisse, ehkki seal oli kõhedavõitu.

Veski tõenäoliselt kummitas. Vähemalt nii väitis Brody sõber Spence. Viimati, kui Spence käis veski sisemust uurimas, oli ta midagi

kuulnud ja nii koledasti ehmunud, et Brody eelistas sinnaminekut vältida.

Kas vanamees oli nüüdseks ära kustunud? Või ootas ta, käsi rusikas, et valada eluviha välja kasutu poja peale, kelle oli sünnitanud veelgi kasutum naine, kes oli nad nii ammu maha jätnud, et poiss oli ema unustanud? Enam-vähem. Mingil põhjusel oli ema lahkumine Brody süü ja isa ei lasknud tal seda unustada, ehkki poiss ei andnud talle selleks vähimatki põhjust. Brody ei teadnud oma kadunud emast praktiliselt midagi. Ta mõistis isa viha, kuid mõtted emast tekitasid temas üksildustunnet ja süümepiinu, mida ta õieti ei mõistnud. Ta pidi olema midagi väga halba teinud, et ema otsustas niiviisi lahkuda.

Kusagil niiskes pimeduses sumises moskiito. Brody kuulatas, kuni tüütu putukas maandus ja vakatas, et ta seejärel laiaks litsuda. Mõni putukahammustus oli ikkagi parem kui kojuminek.

Talle ei meeldinud kedagi tappa, isegi mitte putukaid, kuid vanamehel oli kombeks öelda: „Selles maailmas tuleb süüa, et sind ära ei söödaks. Pista koer nahka, enne kui ta sind nahka pistab.“

Miski selles kõlas Brodyle kahtlaselt, aga mida tema ka teadis. Vanamees ütles ju alati nii. Brody-sugune paha laps ei teadnud tuhkagi.

Ta ohkas kuu poole ja sulges silmad.

Parem oli tukastada ja veel veidi oodata. Vanamees oli nagu tige pull, kel silmad verd täis valgunud. Ja palgapäeval oli ta oma kasutu poja peale enamasti püha viha täis.

2

OLI pime ja tormine öö, kuid just niisugune Hayden Wintersile meeldiski. Need sünged ja tujukad ööd, mil lõi välku ja müristas ning tuul armutult piitsutas, panid tema kujutlusvõime tööle. Mees, kes on otsustanud sooritada mõrva...

Torm oli kesköö paiku ligi hiilinud ja tema esialgse magamisplaani kihva keeranud. Sellistel öödel ei suutnud ta iialgi uinuda. Ega tahtnudki, iseäranis majas, mis oli täis mälestusi ja saladusi.

Ta uskus, et igatühel on saladus, ja lõunaosariigid lausa kubisesid neist. Just sellepärast ta oligi siia tulnud.

Haydenil oli samuti saladus, psühholoogiline uss, mis uuristas tema hingest valusat musta auku. Mitte et ta oleks seda eales välja näidanud. Välise maailma silmis oli Hayden Winters võitja, edukas mees, kes tõrjus probleeme võluva naeratusena. Teda kutsuti parimatele pidudele, mida ta haruharva külastas, ja ta andis kitsilt kauaoodatud intervjuusid. Mees, kel oli imeline elu.

Ent neil pimedatel tujukatel ja süngedel õhtudel löid deemonid tema viljaka mõistuse ümber tantsu. Ta kahtles oma vaimses tervises ja oli kindel, et suudab üksnes jumala tahtel ja tänu tugevale iseloomule deemonid vaos hoida. Enamiku ajast.

Nii ta siis tappiski inimesi. Tosinate viisi. Raamatud täis laipu rahuldasi lugejaskonna haiget vajadust ja poputasid tema prisket pangaarvet.

Hayden tõusis elegantses numbritoas – Mooruspuutoas –, mida valgustas üksnes sülearvuti kuma, ja kõndis akna juurde, et vaadata

ja kuulata, kuidas vihm Virsikuaiia võõrastemaja peksis ning hõbedas-
mustjate küünistega kriipis, et sisse pääseda.

Vaade oli tundmatuseni muutunud võrreldes päevase ajaga, mil ta
siia saabus. Halliseguse kasukaga austraalia lambakoer oli tukkunud
pikal suursugusel kodusõjaeelsel verandal. Selle peale oli Haydenil tek-
kinud kujutluspilt endast korvmööblil lösutamas, jalad verandapiirdele
tõstetud, rüüpamas Julia Presley kuulsat virsikuteed ja laskmas kujut-
lusvõimel rännata.

Sammastega kahekorruseline valge häärber oli päikese käes säranud,
kontrastiks tumedate äärtega aknaluugid. Kõikjal vohasid lilled ja tihe-
dad ronitaimed embasid tammepuid nagu suured rohelistes käsivarred.
Hayden oli sõitnud mööda looklevat suurte magnooliate alleed kodu-
sõjaeelsesse minevikku, eemale tänapäevase maailma sekeldustest ja
hullumeelsest elutempost.

Virsikuaiia võõrastemaja oli lihtne nimi oivalisele majale, mis oli kaht-
lemata restaureeritud veelgi uhkemaks, kui oli kunagi olnud. Haydeni
assistent, kes tundis teda enamikust inimestest paremini, ehkki mitte
liiga hästi, oli puhkusel olles võõrastemaja avastanud ja teinud talle ette-
paneku kirjutada järgmine menuromaan just selles paigas. Linnakärast
ja järjekordsest nurjunud armuloost kurnatud Hayden oli ideest lennult
kinni haaranud. Endine kallim oleks pidanud teda uskuma. Hayden oli
algusest peale rõhutanud, et temas ei ole abikaasa- ega isasoont. Mis-
pärast, selle oli ta jätnud enda teada – ja pigem naise kui enda kaitsmi-
seks. Too seda muidugi ei teadnud ja sai haiget.

Hayden vihkas inimeste haavamist. Välja arvatud oma raamatute
lehekülgedel. Ja viimasel korral oli ta veelgi sügavamale endasse tõm-
bunud. Temasugune mees poleks tohtinud inimesi vajada.

Ta võis siin töötada, puhata ja järgmise põneviku jaoks väikelinna
saladustega tutvuda. Siin oli ohtralt huvitavaid paiku, kus mõrva
sooritada.

Teisel pool teed säras üksainuke tuluke nagu majakas tormi ajal.
Tuli paistis mahajäetud lagunevast viljaveskist, mis oli kunagi kuulu-
nud farmi koosseisu. Hayden teadis seda tänu oma pöörasele uudis-
himule ja sellepärast, et tema töö tugines teadmistele. Mahajäetud
majad olid ideaalsed kohad mõrvamiseks ja puhtalt pääsemiseks. Siin

Lõuna-Tennessee küngaste ja orgude vahel ootas teda paras annus inspiratsiooni.

Järsku lõhestas ööd sinine välgusähvatus justkui raevunud Zeusi pistoda välgatus. Imeilus.

Hayden ringutas, sirutas kaela ja kaalus piksemõllu kätte jalutama minekut.

Nii suure äikesetormi ajal on ta suurema osa ööst ärkvel. Ta adus oma veres veel sündimata loo pulbitsemist, see oli nagu pajatäis keevat energiat ja loovust.

Kohvijoomine suurtes kogustes oli kohustuslik. Ta ei olnud eriline Red Bulli mees. See tundus talle liialt sõltuvust tekitav ja sõltuvusi pelgas ta veelgi rohkem kui oma ainukese kasuliku ressursi, viljaka mõistuse minetamist. Ta teadis, et sõltuvustel on arvukaid eri vorme.

Ta jättis sülearvuti kursori vilkuma, väljus luksuslikust Mooruspuutoast ja kõndis veripunase vaibaga kaetud hämarast trepist alla, käsi siledal puidust käsipuul. Ta vältis ettevaatlikult kolmandat, kriuksuvat trepiastet, mida oli juba varem märganud. Ükski endast lugu pidav mõrva- ja kaoseromaanide autor ei jäta kriuksuvat trepiastet märkamata.

Pikne valgustas keerdtreppi ja kõu kõmises nagu tuhat timpanit. Maja seisis kindlalt ja vaikselt, justkui oleks näinud nii palju, et ei vaevunud enam tormi pärast kõikuma. Siin oli lugusid õhus. Hayden lausa tunnetas neid.

Šoti-iiri verd Hayden kuulis äikeses esivanemate tantsu, nägi vaimusilmas tormihalli mere lainetel hulpivaid kaluripaate ja kaldal seisvat naist, käsi laubal, vaatamas, samal ajal kui pimedada uduloori varjus hiilis valvas roimar, kes sobivat hetke varitses.

Ta salvestas selle kujutluspildi tuleviku tarbeks. Järgmine raamat pidi kõnelema lõunaosariigi väikelinna külalislahkete naeratuste ja maitsva tee süngetest allhoovustest, mitte Iirimaa tormisest rannikust.

Alumisele trepimademele jõudnud, kõndis ta läbi eeskoja ruumi, mida perenaine nimetas eesmiseks salongiks. Minevikuhõngulises toas oli marmorist kamin ja Victoria-aegne sisustus. Sealt edasi liikus ta märksa uuemaaegsesse kööki. Ta kobas käsikaudu lambilüliti järele, kartes äratada õdedest omanikke, kes elasid esimesel korrusel, ent soov kohvi saada oli suurem kui hirm.